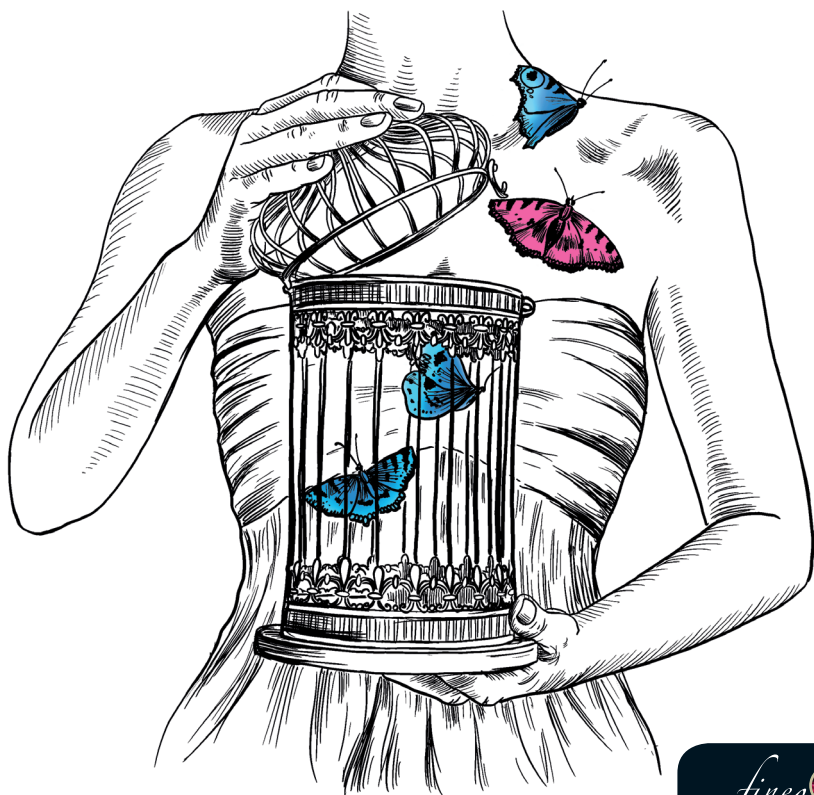


Nem vagy egyzedül!



fine
selection

Az év legjobb NEW ADULT novellái – 2021

Nem vagy egyzedül!

Az év legjobb NEW ADULT novellái – 2021

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

A kötet szerzői:

Anita Gayn

Antal Viktória Tamara

Epstein Ágnes

Eszes Rita

H. K. Melanie

Kalivoda Lilla

Miklós Emőke

Nagy Roxána

Róbert Katalin

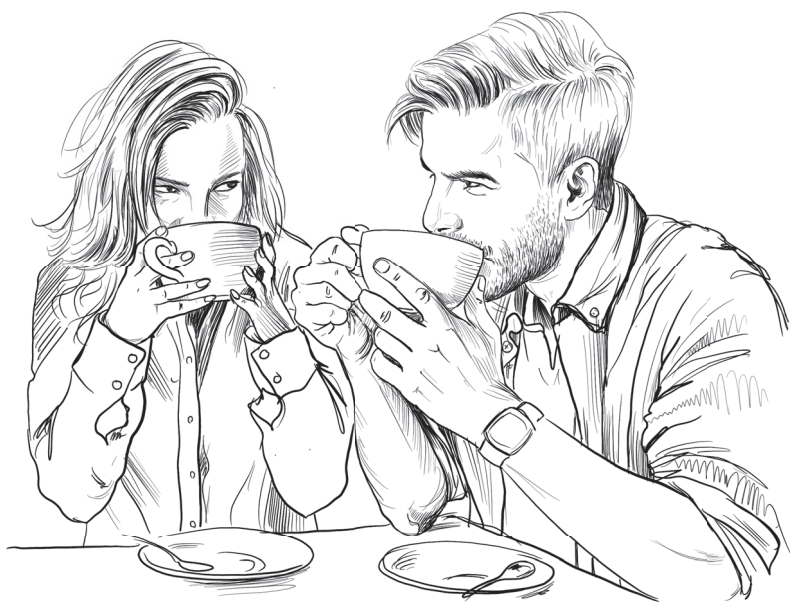
Sereg Gitta

Vittorio Verossi

Zelei Vivien

RÓBERT KATALIN

Próbarandi



BALÁZS

— *B*^{ALÁZS!} Megremegett az asztal, amikor Dia levetette magát a mellett levő székre. Keresztbe tette a lábát, amitől felcsúszott a szoknyája, én meg nyilván nem bírtam máshová nézni. Beszárás, hogy képes egyszerre olyan laza lenni, mint bármelyik srác, meg ilyen rohadt nőies dolgokat csinálni...

– Mit csinálsz szombaton? Hm...?

Megbökte a vállamat. Francba, nem a combját kellene bámulni...

Rám mosolygott. Olyan vörös volt a rúzs, mintha egy órán át smárolt volna valakivel a tárgyalóban.

Fókuszálj! Szombat.

– Semmit? – feleltem kérdő hangsúllyal, mert lehet, hogy beugratós kérdés. Mondjuk, van esetleg valami céges futás, amit totál elfelejtettem, és Dia mindjárt elszomorodik, amiért nem értékelem a HR, de legfőképpen az ő munkáját.

De nem szomorodott el.

– Volt egy ilyen sejtésem... – bólintott, és belelesett a csészémbe, hogy van-e még kávé.

Szóval dumálni akar.

Úgy döntöttem, megérdelek még egy kis üldögélést a közös konyhában egy üres csésze felett. A meló nem rohan el, Dia meg most van itt.

– Kigondoltam valamit.

Várakozás futott végig a gerincemen. Annyi minden lett már abból, amikor valamit kigondolt! Szuper esték meg száználmas berúgások is, sok-sok nevetés. Egy csomó jó dolog. A legjobb dolgok ebből születtek, de nem kötöttem az orrára, nehogy félreértse.

– Nekem sincs semmi programom szombaton – mondta Dia lehalkított hangon. Nem tudtam, miért óvatoskodik, ez még nem álamtitok. – Meg általában a legtöbb szombaton sincs.

– Oké... – mondtam, mert egy okéval sosem foghatsz nagyon mellé.

– Úgy értem, mások ilyenkor randiznak.

Ó! Néztam a száját. Telt és vörös. Dia nem nagyon mesélt nekem randikról. Néha megemléített egy-egy férfit, de már... nem emlegetett senkit vagy fél éve. Ha nem több.

Mondjuk, nem mintha bántam volna, mert valahogy rohadtul idegesítettek a Diánál bepróbálkozó alakok. Pózoló senkik voltak. Már így elbeszélés alapján.

– De te többnyire ráérsz szombaton... – mondta Dia, a kérdés meg az állítás határán.

Rábólintottam. Nem randiztam. Sem szombaton, sem máskor.

Felesleges szarakodás az egész, a csajok elvárják, hogy egész idő alatt ugorj nekik, a szex meg sokszor össze se jön, vagy ha igen, nem olyan nagy szám. Az meg, hogy szerelem lehet belőle, csak hazugság. A nővérem egy darabig zaklatott a munkatársaival meg a barátnőivel, aztán végre meghallgatta, hogy mi a bajom. Azóta nyugi van.

– Arra gondoltam, hogy segíthetnénk egymáson – mondta Dia.

Ettől hirtelen kimelegedtem. Vannak ezek a csajoknak szóló romantikus filmek, amikben haverságból kezd dugni a pár. Valami ilyenre gondol?

– Elmehetnénk egy randira. És aztán szépen kielemezhetnénk, hogy ki mit csinált jól. Meg rosszul.

Valamiért csalódottnak éreztem magam. Röhej. Ilyen csak-szex dolgok a filmekben vannak, és ott sem szoktak beválni.

– És ez mire lenne jó?

– Oké, akkor csak te segítenél rajtam! – Dia feszülten körbenézett, aztán közelebb húzódott. Finom, gyümölcsös illata volt. – Lehet, hogy te azért nem randizol, mert nem is akarsz. – Míg beszélt, az asztalra simította a tenyerét. Rózsaszín volt a körme, puhának tűnt a keze. – De én szeretnék, csak az elmúlt hónapokban minden rosszul sült el. Biztos van bennem valami hiba, de elegendem van abból, hogy a barátnőim a boldog párkapcsolatukból azt magyarázzák nekem, hogy túlságosan akarom, meg biztos csak nem volt szerencsém. Okokra van szükségem. Arra, hogy egy hús-vér pasi rámutasson, mikor vagyok ciki. Vagy sok. Arra van szükségem, hogy egy kicsit segíts.

Dia felvonta a szemöldökét, választ várt. Néztem a barna szemét. Valahogy csillogott, mintha... Hú, basszus, ha bőgni kezd, tisztára meg leszek löve!

– Persze, persze. Ha szeretnéd, persze – bólogattam kapkodva.

Dia válla ellazult, ő meg kicsit hátradőlt, ujjai kopogtak az asztalon. Valaki bejött a pénzügyről, a hűtőben kutakodott, aztán szerencsére elhúzott egy salátás dobozzal. Azalatt Dia mélyeket lélegzett mellettem, én meg forgattam a csészémet az ujjaim között, mintha lenne még benne valami.

– Akkor... szombat? – kérdezte halkán Dia.

– Szombat. Hét óra – feleltem.

Dia elmosolyodott, én meg kimelegedtem ettől a mosolytól. Ő a kávéfőző elé pattant, és én zavartan indultam vissza a gépemhez. Csak később esett le, hogy tök bunkón az asztalon hagytam a csészémet.

DIA

Nem vagyok normális... Biztosan nem vagyok normális...

Andi ott állt a szobám ajtajában, és kritikus szemmel nézett a királykék blúzban. Szeretem, hogy olyan hosszú, akár leggingset is vehetnék alá, mert a fenekemet is takarja. De Andi a fejét ingatta.

– Visszafogott.

– Ez nem igazi... – kezdtem, de Andi leintett.

– Egy randin a ruha a siker fele. Szóval leszél szíves normálisan felöltözni a próbarandidra.

Gúnyosan mondta ki a szót. Ő már akkor kijelentette, hogy nem vagyok normális, amikor elmeséltem neki az ötletet. Jó, azért meséltem el, mert szerettem volna, ha megkéri a bátyját, hogy ő kísérjen el. Nem mintha Andi bátyja tetszene, de egy pasi, akinek van véleménye. És akivel nem dolgozom együtt mindennap. Aki előtt nem szörnyen ciki előállni a szálnalmas szerelmi életemmel...

Nem úgy, mint Balázsnál.

A szívem a torkomban dobogott, amikor leültem Balázs mellé, majdnem fellöktem az asztalt a kávéjával, annyira szerencsétlen voltam. Annyira túl akartam lenni az egészen. „Akkor meg minek stresseled ilyeneken magad?” – kérdezte Andi.

Mert rossz. Rossz, hogy már két éve nincs tartós kapcsolatom, és hónapok óta nem volt normális randim sem. Olyan, ami közben jót nevelsz, ami után dobog a szíved, amikor várod, hogy megcsókoljon. Jó, ez hazugság, volt ilyen randim, csak... mégis rosszul sült el.

Valami baj van velem. És végre kiderítem, hogy mi baj. Valakivel, akit ismerek. Akiben bízhatok. És akibe nem esem bele már az első három mondat után.

Szóval lehámoztam magamról a királykék blúzt, és ránéztem az ágyra, amire sorra hajigáltam a cuccokat. Akkor legyen a kis fekete ruha, ami minden alkalomra tökéletes.

Kivettem a szekrényből. Jó a szabása: a hasamat fodor takarja, a mellemre mély dekoltázs hívja fel a figyelmet, a szoknyarészben ki-sebbnek látszik a fenekem.

Andi elégedetten csettintett.

– Miért nem ezzel kezdted?

A tükörbe néztem.

Mi van, ha Balázs félreérti?

Vagy mi van, ha nagyon is jól érti?

Balázs jó pasi. De mintha ezt nem tudná magáról. Láttam már olyan „jópasikat”, akik el voltak szállva maguktól. Jó duma, jó kinézet, jó háttér: ez a hármaskör volt már a főiskolán is a siker kulcsa. Balázsnak nincs jó dumája. Pontosabban nem sokak előtt nyílik meg.

Én viszont már bekerültem a titkos körbe. És szinte véletlenül.

Két éve, amikor elkezdtem itt dolgozni, csináltunk egy céges csapatépítőt az állatkertben. Állomásos játékokkal, meg mindennel, ami csak kell. Ott beszélgettem Balázssal először, leszámítva, hogy köszöntünk a közös konyhában meg a folyosón. És ott jöttem rá, ő nem egyszerűen csak egy izmos-helyes pasi, hanem van benne valami... furcsa.

És ezzel a furcsasággal én jól kijöttem.

Az ő csapatuk végzett a leggyorsabban, az én állomásom volt az utolsó a Gundel cukrászdájában. Direkt vegyes csapatokat raktunk össze, hogy barátkozzanak, de Balázsék szétszéledtek: az egyik fiú folyamatosan csapta a szelet egy lánynak, valamelyikük elhozta a gyereket, és a játék után rohant, hogy megnézze, amint életében először lát a kiskölyök zsiráfokat.

Balázs meg a nyakamon maradt. Eleinte kínos volt: én a beszéddel oldom a csendet, Balázs meg hallgatással reagál lényegében minden helyzetre.

Aztán kiderült, hogy mindketten bolondulunk a kávéért. Mire megjött a második helyezett csapat, felsoroltunk vagy harminc zseniális, újhullámos kávézót, és találtunk egyet, amiben még nem járunk. Aztán rávágtuk, hogy el kell oda mennünk.

Nem arról van szó, hogy Balázs meg én kavarni kezdtünk volna. Elképzelésem sincs, milyen lányok Balázs esetei, mert sosem beszélt csajokról, de nálam tutira nem próbálkozott. De van humora. Ha az ember el bírja érni, hogy megszólaljon, akkor kiderül, hogy igenis van humora. És ez a humor még akkor is bejön, ha az esetek kétharmadában én sem bírom elérni, hogy megszólaljon.

Jó, nem tudtam, miért akarok vele randira menni. Nem-randira. Próbarandira. Talán azt reméltem, hogy igazából ő is szerencsétlennek érzi magát. Ő is sóvárog egy sikeres randi után. A bizsergés a gyomorban, az első csók izgalma... Úgy gondoltam, ha ő is álmodozott erről, akkor nem fog kiröhögni. Sőt, akármi is az igazság, abban biztos lehettem, hogy Balázs nem röhög ki.

És abban is, hogy ha kell, kíméletlenül őszinte lesz.

Végigmértem magam a tükörben. Eddig jó. Már csak a smink kell.

BALÁZS

– Huh, a munkába nem fested ennyire magad.

Na, ez is jó szar indítás...

Szerettem volna fejbe vágni magam, főleg mert Dia ajka megrándult. Az albérlete ajtajában álltunk, fekete ruha volt rajta, minden ívét kihangsúlyozta, vonzotta a tekintetemet, de nyilván viselkedni akartam, szóval felnéztem az arcára, és tessék, már ki is csúszott ez a mondat.

– Túl sok, ugye?

– Nem azért... – Elhallgattam. Most akkor őszinte véleményt kell mondani? – Kicsit. Én mindig félek az ilyen sminkektől.

– Azért nem vagyok olyan, mint egy bohóc, ugye? – Visszalépett az előszobába, és belenézett a nagy, egész alakját mutató tükörbe. Majdnem felröhögtem. Nem bírt leszállni arról, hogy azért nem akartam megnézni az Azt, mert nem bírom a bohócokat.

– Úgy értem, ha ilyen csajjal randiztam, mindig attól féltém, hogy lenyalom az arcáról a... – kutattam valami, a nővéremtől ellesett szó után – ...korrektort.

– Inkább a púdert. De értelek – biccentett Dia.

Eltűnt a legközelebbi ajtó mögött, és valami kendővel tért vissza. Törölgetni kezdte az arcát. Totál leizzadtam.

– Ne... most nem ezért mondtam...

– Nem hagyhatom, hogy félj tőlem – kacsintott Dia.

Megremegett a gyomrom.

Oké, innen már csak jobb lehet.

– Hová megyünk? – kérdezte Dia, amikor végzett. Jól állt neki a sminktelenség. Vagy, oké, biztos valami maradt rajta, egy lánytestvér mellett megtanulod, hogy a *no-smink* is egy smink.

Barna haját a füle mögé tűrte, a lámpafényben szikráztak a fülbevalói, és a szeme valahogy vonzotta a tekintetemet. Meg a csípője. Kerek volt mindenütt, nem is nagyon tudom, eddig miért nem vettem észre, mennyire formás.

– A ruhám is szar? – kérdezte fülig vörösödve, amikor észrevettem, hogy bámulom.

Nem, csak bunkó vagyok...

– A ruhád tökéletes. – Jó, nyilván már én is vörösödtem. – Úgy értem, csinos meg minden...

Hallgattam.

Dia is hallgatott.

Mint valami kamaszok! Tök gáz...

– Ha gondolod, te is... megfogalmazhatsz kritikát – nyögtem ki. Végül is Dia valami kölcsönös értékelést javasolt. Nem kell tudnia, igazából miért nem randizom, elég, ha kicsit jobban érzi magát, mert mondhat rám valamit.

Dia megdöntötte a fejét, és végigmért.

Fekete farmert vettem, és egy lazább pólót. Sokan azt hiszik, azért edzek hetente négyszer, hogy aztán villogjak a testemmel. Még a nővérem is állandóan el akar rángatni, hogy valami „passzolóbbat” vegyen. Az edzés igazából segít kikapcsolni. Ágota után kezdtem el járni, bármi jó volt, ami segített, hogy ne gondolkozzak.

Szóval nem lepett volna meg, ha Dia azt mondja, a ruhával jobban ki kellene hangsúlyoznom az izmaimat.

– Jól áll neked az erdőzöld – mondta helyette. Mondjuk, eddig nem tudtam, hogy létezik *erdőzöld*, de biztos... – Kiemeli a szemedet.

Nyeltem egyet. Dia elvigyorodott.

– Bocs, menet közben majd kigondolok valami kritikát is. Mondjuk, hogy amilyen hallgató vagy, tutira elbizonytalanítasz minden csajt, és azért tűnnek el.

– Bocsánat – motyogtam.

– Szóval, mi a terv?

– Étterem – nyögtem ki. Nem valami ötletes, és még ehhez is a nővéremtől kértem segítséget. Mondtam, hogy ne legyen drága. Ő meg rávágta, hogy akkor maradjak otthon egyedül.

Dia bólintott. Nem tudtam eldönteni, hogy tetszik neki, vagy ötlettelennek tart. Nem mintha számítana. Hülyeség, hogy a férfinak kell mindig programtervekkel jönnie a randira, aztán szorongani, hogy tetszik-e majd a nőnek. Meg amúgy sem akarok tanulni ebből a próbaizéből.

– Akkor hajrá. Indulunk! – szólt hátra Dia a lakótársának, akit elbeszélésből ismertem már.

– Eléggé ideje! – hallatszott a válasz a nappali felől. Dia elnevette magát. Tetszett a nevetése.

DIA

Egy állóhajóra mentünk. Néhány pillanatig szóhoz sem jutottam, amikor a villamosról leszállva Balázs a rakpart felé indult el. Imádom a vizet. *Vajon emlékezett rá?*

Fülig ért a szám, amikor felmentünk a hajó nyitott tetejére, ahonnan rá lehetett látni a Dunára és Budára. A nap már arany-vörösbe fordult a közelgő alkonyat miatt. Ilyenkor légies lesz minden, világoskék a Duna, lágyabbak a színek. A kedvenc napszakom.

– Máris kapsz egy jó pontot a helyszín miatt. Innen látjuk a naplementét is!

Leültünk egy asztalhoz.

Még egy pillanatig bámultam a víz fodrozódását meg a sétahajókat. Aztán visszanéztem Balázsra.

Vörös volt. Az arca, de még a nyaka is.

Megdobbant a szívem.

– Elvörösödtél.

Ó, francba, nem vagyok normális, hogy ezt kimondtam.

Balázs félrekapta a tekintetét. Átnyúltam az asztal fölött, és megérintettem a kezét. Megrezzent a tenyerem alatt, mintha el akarná rántani. De végül maradt.

– Ne szégyelld – mondtam halkán. – Egy csomó jó pasi szeretne mindig tökéletesen magabiztosnak tűnni. A legtöbb lánynak nem ez kell. Emberinek tűnsz attól, ha engeded, hogy lássák, zavarba tudsz jönni. Vagy izgulsz.

Balázs most felnézett. Zöld szeme egészen világosnak tetszett a napfényben, a tekintetében sebezhetőség rejlett. Elhúztam a kezem, éreztem, hogy vörösödöm, és most már én kezdtem fixírozni az asztalt.

– Oké, bocsi... – A fülem mögé tűrtem a hajam, hogy valamit csináljak a kezemmel. – Átléptem egy határt. Máris. Szerintem kezdted sejteni, mi bajuk velem általában a pasiknak.

– Megérintetted a kezem. Ez egy első randin azért nem határátlépés – mondta Balázs. Mélyebb volt a hangja a szokásosnál. Ránéztem. Már csak lágyág volt a tekintetében. Dobolt tőle a szívem.

Megköszörültem a torkom. A pincér kihozta nekünk az étlapot, én meg örültem, hogy valamit gyűrögethetek. Akkor tutira nem Balázs kezét szorongatom már megint...

– Vagy nincsenek ilyen szabályaid? – kérdezte Balázs hirtelen.

– Hát, olyan régen jutottam el a harmadik randiig, hogy már szinte nem is tudom, mi arra a szabály. Már ha érted, mire gondolok – vágtam rá.

Balázs pislantott. Én meg megint idiótának éreztem magam.

Tényleg arról magyarázok itt ennek a pasinak, hogy milyen régen fekiüdtem le valakivel?

Amiről rögtön eszembe is jutott az, amikor megpróbáltam, és... Na, azt végképp el akartam felejteni!

– Azt hittem, a Tinder érvénytelenné tette a harmadikrandi-szabályt – mondta Balázs. Ajjaj, helyben vagyunk!

– Úristen, próbáltad?

Balázs nemet intett, de megrebbent a szempillája. Nem értettem, minek hazudik, szerintem lényegében mindenki próbálta már.

– Hát, két tinderes randim volt, az egyik rendelt egy liter bort, és mialatt én elszopogattam két decit, benyakalta a többbit. Aztán megkérdezte, kérek-e még, és amikor azt mondtam, hogy nem, rendelt egy újat.

– Talán erőt gyűjtött... – jegyezte meg Balázs.

– Biztosan, mert a második adag után elkezdte szavalni nekem a verseit.

Balázs rám bámult. Megrándult a szája, láttam, hogy igyekszik nem felnevetni. Jólesett a gondolat, hogy meg tudom nevetetni. Szerintem bent az irodában még arra se fogadnának nagy összegben, hogy képes mosolyogni...

– Szerelmes versek voltak?

– Inkább filozofálgatóságok – ráztam a fejem.

– Ez alatt azt érted, hogy érthetetlenek?

– Értelmetlenek.

– Talán túl részeg volt, hogy pontosan idézze.

– Én meg túl józan, hogy értékeljem...

Balázs felnevetett. Egymásra mosolyogtunk. Felbukkant a pincér, és megkérdezte, hogy mit innánk.

– Hát, biztosan nem egy liter bort... – motyogta Balázs.

– Értem – bólintott a pincér összevont szemöldökkel. Kuncogtam.

Végül egy koktélt rendeltem, meg vizet. Balázs csatlakozott, és felvonta a szemöldökét, amikor a pincér után szóltam, hogy ne hozzon szívószálat. Aztán még jobban, amikor előrántottam két fém szívószálat a kistáskámból. Andi persze emiatt sem tartott normálisnak, hogy beékelem a randitáskámba őket, de úgy voltam vele, hogy a természet nem csak hétköznapiokon értékes.

– Meghívlak egy szívószála, ha gondolod.

Balázs bólintott. Már kihozták az italunkat, és éppen a fémmel bökdöstem a jégkockákat a mojitómban, amikor Balázs megkérdezte:

– És a másik tinderes randid?

Majdnem félrenyeltem. És már megint tiszta vörös lettem, nyilván.

– Az... hát... nem volt olyan emlékezetes.

BALÁZS

Dia megnyalta az ajkát. Beleborzongtam, ahogy követtem a nyelve útját. Telt ajka van, olyan, amit jó nézni az ágyban.

Elszégyelltem magam, hogy ilyeneket gondolok. Segítséget kért, nem azt, hogy a szájáról fantáziáljak. Igaz, nem nagyon tudtam

eldönteni, másoknak mi baja lehet vele, de még kiderülhet. Ehet például gusztustalanul. Jó, láttam már enni, de akkor is...

Néztem a kezét, ahogy a szívószállal játszadozik. Ujja fel-le futott a fémen, mintha cirógatná, aztán a párát izzadó poháron is, és felitta az ujjáról a cseppeket. Nyeltem egyet. Ennek azért nem kéne ennyire izgatónak lennie...

– És a másik tinderes randid? – kérdeztem, csak hogy mondjak végre valamit. Jó, elég barom választás volt éppen a tinderes szex témáját előhozni, de visszanyelni már nem lehetett.

Dia köhögött, és rákvörös lett egy pillanat alatt az arca.

– Az... hát... nem volt olyan emlékezetes – motyogta, aztán az étlap mögé menekült.

Olyan seggfej bírok lenni...

Szerettem volna bokán rúgni magam. Ránéztem én is az étlapra, de összeszorult a gyomrom, és rohadtul nem lett kedvem semmilyen kajához. Úgy döntöttem, ha jön a pincér, majd hagyom, hogy Dia kérjen, és rávágom, hogy azt akarok én is. Lehet, hogy csak valami csirke meg saláta lesz, de mindegy.

Doboltam az asztalon, néztem, ahogy a nap kezd narancssárgává válni a Vár mögött. Elég jól nézett ki.

– Szép itt – szólalt meg hirtelen Dia.

Ránéztem. Szerencsére már mosolygott. A lemenő nap fényében vörösesbarna lett a haja.

Könnyebb lett a szívem. Ő is megbámulta a naplementét, de nem vette elő a telefonját, hogy fotózzon. Valamiért ez jólesett. Felém fordult.

– Mindig itt randizol?

Megráztam a fejem. Kipillantottam a Várra, aztán vissza Diára.

– Nem igazán. A nővérem ajánlotta a hajót.

– Jó az ízlése. Mondd meg neki, hogy köszí.

Szerettem volna megmondani. Szerettem volna, ha Dia maga mondja el Lucának, hogy tetszett neki a hely. Bírnák egymást. Jó, Luca először kicsit kóstonatná, de Dia azt simán tudná kezelni.

Luca mostanra már elfogadta, hogy nem akarok senkit, de azért rohadt lelkes lett, amikor meghallotta, hogy randizni fogok valakivel. Majdnem-randizni. Próbarandizni. Bármilyen idiótán hangzik is.

– Mire gondolsz?

Összerezcentem.

– Ez tabukérdés. Nem? – tettem hozzá. Dia felvonta a szemöldökét.

– Azt hittem, az lenne tabu, ha megkérdezném, hogy jártál-e már nemibetegség-szűrésen.

– Ilyeneket szoktál kérdezni a randikon? És csodálkozol, hogy gondjaid vannak? – szakadt ki belőlem. Dia elkapta a tekintetét, amitől persze elszégyelltem magam. Komolyan, néha azért meg kellene próbálni kevésbé vadember módjára viselkedni.

– Azt szoktam kérdezni, hogy adnak-e vért – mondta hirtelen Dia.

Felröhögtem, mert ez a csaj, ez tök re hihetetlen...

– Úgy értem, akkor legalább tisztában van vele, ha valamilyen betegsége van, és csak úgy gondolná, hogy közli... már... mielőtt...

– Szoktam vért adni – mondtam hirtelen. – És tök biztonságos vagyok.

Egymásra néztünk. Jó, ez nem egy igazi randi, és nem igazán számít, hogy hogyan védekeznénk, meg egyáltalán. Nem is értettem, minek gondolkozom ilyeneken. Jó, értettem. Itt ültem egy naplementés étteremben egy szexi csajjal. Vagy csak egy csajjal. Na.

Felbukkant mellettünk a pincér, hogy megtudja, választottunk-e. Lebámultam az étlapra. Hát, rohadtul nem.

Dia steaket kért. Közepesen átsütve, salátával és krumplival. Szóval elég nagy nyugalommal vághattam rá, hogy én is ugyanezt szeretnék.

Amikor a pincér elment, megszólaltam:

– A lányok nem szoktak steaket enni.

Dia felvonta a szemöldökét.

– Komolyan? Ne okozz identitásválságot.

– Úgy értem...

– Csalódást okoztam vele? Jobb lenne, ha valami salátában turkálnék egész este, és otthon, amikor a pasi nem látja, kizabálnám a hűtőt? Végül is nem enni megyünk a randira, akár előtte is jóllakhatok a sarki gyrososnál.

– Csak a hagymával bánj óvatosan.

– Nem szereted a hagymás csókot? – hajolt Dia közelebb. Nézem a száját. Ebben a pillanatban akármilyen ízű lehetett volna. Felnevetett, kicsit erőltetetten, és hátradőlt. – Volt egyszer egy igazán bűdös randipartnerem. Szerintem ő egy hete hagymán élt. Szóval, ja, szem előtt tartom a tanácsodat, és nem tolok be egy fél hagymát randi előtt.

– Nem gáz, ha steaket eszel...

Dia rám mosolygott. Aztán egy filmről kezdett beszélni, amit Magyarországon forgattak, és látszott benne a Vár meg több kicsi utca is, amiket felismert. Hallgattam a hangját. Egyre jobban belelovalta magát, egyre jobban tetszett, ahogy széles gesztusokkal magyarázott. Nézem a kezét. Meg akartam érinteni. Puhának és melegnek képzeltem.

Kihozták közben az ételt, és Dia határozottan steakrajongónak bizonyult, mert lehunyta szemmel, hosszú sóhajjal rágtta meg az első falatot. Nyögött egyet, én meg megkívántam.

Idióta vagyok.

DIA

Valahogy megnyugodtam Balázs mellett. A nap lebukott a Vár mögött, helyes kis lampionok égtek a hajó korlátjára tekerve, az étel mennyei volt, és úgy tűnt, Balázst érdekli, amiről beszélek. Valószínűleg túl sokat dumáltam. De mivel belőle legfeljebb egy-két megjegyzést lehet kihúzni, úgy éreztem, az én feladatom a szórakoztatás.

Nem volt új érzés.

Profi vagyok abban, hogy kitöltsem a csendeket, és igyekezzek megtörni a jeget. Munkahelyi ártalom. Balázssal viszont nem volt kínos a hallgatás sem, amikor a steaket majsoltuk elégedetten. Legalábbis nekem nagyon ízlett, Balázs meg kiismerhetetlen arccal eszegetett, mint mindig.

Felcsipogott a telefonja. Árnyék futott át az arcán, és egy pillanatra azt hittem, nem is fog reagálni, de végül előhúzta. Csak bámulta.

– Mi történt?

– A nővérem randikérdéseket küldött.

– Tessék? – Elnevettem magam. Főleg azon, mennyire halálra vált arccal meredt Balázs a készülékre. – Azt javasolja, hogy kérdezd meg, van-e nemi betegségem?

– Nem mintha te nyilatkoztál volna az ügyben – jegyezte meg Balázs. A tenyerembe tettem az arcom.

– Nem gondoltam, hogy ez lesz neked a legemlékezetesebb az esztől...

– Még lehet belőle valami emlékezetesebb – mondta Balázs elmélyülő hangon. Beleborzongtam. Flörtölni, azt tud. Sosem hittem volna.

Megint találkozott a tekintetünk. Tág volt a pupillája, sötétebb zöldnek tűnt körülötte az írisze.

– Szóval, milyen kérdéseket javasolt Luca?

Meglepetten rám nézett. Jó vagyok abban, hogy megjegyezsek neveket, szóval csak megrántottam a vállam. Egyszer mesélt egy családi névnapozásról.

– Unalmas kérdéseket írt.

– Melyik randikérdést utálod a legjobban? – kérdeztem hirtelen.

– Azt, hogy mondj magadról három jó és három rossz tulajdonságot – nézett a szemembe kihívóan Balázs.

– Hé, az tipikus felvételi kérd... Ó! – Elhallgattam. Nem mintha ez lenne a legjobb HR-technika, de azért nyilván sokan használták. Balázs felvonta a szemöldökét. – Piroska kérdezett tőled ilyet, amikor felvett? – A főnökömből simán kinéztem volna egy ilyen kört.

– Lehet. – Balázs kiismerhetetlen arccal nézett rám. Megcsóváltam a fejem.

Balázs precízen egymás mellé rendezte a kést és a villát. Én csak hanyagul odébb toltam a tányéromat. Rémes vagyok, pedig egy normális lánynak biztos rendszeretőnek kellene lennie... De Balásznak a szeme se rebbent. Meg a pincérnek se, amikor elvitte a tányérjainkat.

– Mesélj egy kínos randit! – szólaltam meg hirtelen. Balázs összevonta a szemöldökét. – Na, én is meséltem a verseket szavaló idiótáról! – koppintottam az asztalra.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Az neki volt kínos, nem neked.

– Lehet kínos a lány is. Aztán másnak majd azt meséled, hogy egy lány hogyan akart kínos sztorikat kipréselni belőled egy állóhajón.

Balázs összeszorította az ajkát egy pillanatra. Zavarba jöttem.

– Vagy... nem muszáj persze. Bármikor leállíthatsz. Azért vagy itt, hogy szólj, ha sok leszek. Hogy időben tudjam meg, akkor, amikor történik.

– Soknak szoktak érezni?

Égett az arcom. De én kezdtem ezt az egészet. Én találtam ki a próbarandit, és én hoztam fel a kínos randikat is. Akkor most nem hátálhatok ki belőle.

– A másik tinderes randim nagyon bejött – mondtam halkan. Hét hónapja, két hete és három napja történt. Nem mintha számontartanám, csak képtelen vagyok elfelejteni. – Olyan volt, amilyennek a nagykönyvben meg vannak írva a randik.

– Tényleg? Én még egyetlen nagykönyvet sem olvastam a témában.

– Hát... – Kerestem a szavakat. – Szikrázó. Bizsergető. Ha egymáshoz értünk, éreztem a gyomromban, hogy ez az. Elmentünk egy bárba, ittunk valamit, jót dumáltunk, jókat nevettünk. Mondjuk, nem táncolt, de ennyi. Csak arra tudtam gondolni, hogy mikor csókol már meg végre. És aztán azt mondta, ideje lenne indulni, én meg biztosra vettem, hogy... hazahív.

Lepillantottam a terítőre. Összemaszatoltam a szósszal, amit a krumplihoz hoztak. Most a foltot piszkáltam a körmömmel, ami elég hülyeség, mert éppen, hogy rá kellett volna térítenem egy szalvétát, nehogy Balázs is észrevegye. Nehogy lássa, milyen béna vagyok. Bámultam a saját kezemet, amíg befejeztem a történetet.